

Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma
1535 Budapest, Pf.: 887.

52.G.43.484/2014/8-I.

Készítendővel

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	III/1522-0/2014		
Érkezett:	2014. SZEPT 08.		
Példány:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	0 db		mu

V É G Z É S :

A Fővárosi Törvényszék a [redacted] által képviselt [redacted] felperesnek, a [redacted]

[redacted] által képviselt Magyar Állam alperes ellen **Általános Szerződési Feltételek érvényességének megállapítása** iránt indított perében a Pp. 155/B. §-ának (1) bekezdése és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. §-ának (1) bekezdése alapján indítványozza, hogy az Alkotmánybíróság a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény, különösen annak 1.§-a (1), (2), (3), (6) és (7) bekezdésének, továbbá 4-15.§-ainak és 19.§-ának alaptörvény-ellenességét, illetve nemzetközi szerződésbe ütközését állapítsa meg, és a Törvényt, illetve ezen rendelkezéseit ex tunc hatállyal semmisítse meg a végzés indokolásában kifejtettekre tekintettel.

A bíróság egyben az Alkotmánybíróság eljárásának a befejezéséig a per tárgyalását felfüggeszti.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban: Törvény) 6.§-a, 8.§-ának (4) bekezdése és 11.§-ának (3) bekezdése szerint előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a keresetleveléhez csatolt, általa szabad felhasználású kölcsönszerződésben és lakáscélú kölcsönszerződésben alkalmazott szerződéses kikötések és általános szerződési feltételek vonatkozásában azt, hogy azok megfelelnek a Törvény 4. § (1) bekezdése szerinti valamennyi feltételnek, ezért a felperes ezen szerződéses kikötései tisztességesek és érvényesek.

Az eljáró bíróság e kereset elbírálása során a Törvény 11.§-ának (1) bekezdése értelmében kizárólag azt jogosult vizsgálni, hogy a pénzügyi intézmény által tisztességesnek tartott szerződéses kikötés a Törvény 4.§-ának (1) bekezdése szerint tisztességes-e. A Törvény a keresettel érintett kérdés elbírálása tekintetében -figyelemmel a Törvény 1.§-ának (1) bekezdésére- a 2004. május 1. napja és a Törvény hatályba lépése napja között kötött szerződések tekintetében kizárja az ezen időszakban hatályos és részben még jelenleg is hatályos jogszabályok rendelkezéseinek a figyelembe vételét, illetve ezektől eltérően rendelkezik. A Törvény 1.§-ának (1), (6) és (7) bekezdésére és 4.§-ának (2) bekezdésére tekintettel a bíróság keresetet elutasító ítélete, illetve pert megszüntető végzése -az 1.§ (2) bekezdés szerinti kivételekkel- mindazon szerződésekre kihat, amelyek megkötésére a Törvény 1.§-ának (1) bekezdése szerinti időtartamban került sor még akkor is, ha időközben e szerződés teljesítés vagy egyéb ok folytán megszűnt. Kihat továbbá a bíróság ítélete azokra, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régis Ptk.) szabályai alapján már elévült követelésekre is, amelyek vonatkozásában az elévülésre vonatkozó szabályok értelmezésére a Törvény 1.§-ának (6) és (7) bekezdése szerinti speciális szabály alkalmazandó. Az eljáró bíróságnak a felperes

keresetéről a Törvény 7-15.§-ai szerint a Pp. szabályaitól eltérő, soron kívüli, gyorsított eljárásban kell határoznia.

Az eljáró bíróság által a jelen peres eljárásban ekként alkalmazandó Törvény, különösen 1.§-ának (1), (2), (3), (6) és (7) bekezdése, valamint 4-15.§-ai és 19.§-a sértik az Alaptörvény

B) cikkének (1) bekezdését, amely szerint Magyarország független, demokratikus jogállam;

C) cikkének (1) bekezdését, amely alapján a magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik;

M) cikkének (1) és (2) bekezdését, amelynek értelmében Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik, illetve Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait;

Q) cikkének (2) bekezdését, amely szerint Magyarország a nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját;

XV. cikkének (1) bekezdését, amely alapján a törvény előtt mindenki egyenlő;

XXVIII. cikkének (1) bekezdését, amelynek értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ... valamely perben a jogait és a kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el; és (7) bekezdését, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti;

valamint 26. cikkének (1) bekezdését, amely alapján a bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdése szerint Magyarország független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint egy demokratikus jogállamban a polgárok szabadságának részét képezi, hogy cselekvéseiket csak az általuk előzetesen megismerhető, a jogalkotás formalizált szabályainak betartásával alkotott szabályok korlátozhatják (6/2005. (III.31.) AB határozat). A jogállamiság fogalma magában foglalja a jogbiztonság követelményét, amely többek között az állam mint jogalkotó kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. A jogbiztonság pedig -az Alkotmánybíróság korábbi határozatai szerint- nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is (9/1992. (I. 30.) AB határozat; 26/1992. (IV. 30.) AB határozat; 31/2007. (V. 30.) AB határozat).

Az Alkotmánybíróság az Alkotmány alapján meghozott korábbi határozataiban a kiszámíthatóság és az előreláthatóság követelményéből vezette le a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmának alkotmányos elvét. {34/1991. (VI. 15.) AB határozat; 11/1992. (III. 5.) AB határozat; 25/1992. (IV. 30.) AB határozat; 28/1992. (IV. 30.) AB határozat; 4/1992. (I. 28.) AB határozat}. A 25/1992. (IV. 30.) AB határozatban megállapította, hogy a jogállamiság egyik fontos alkotóeleme a jogbiztonság, amely egyebek között megköveteli, hogy az állampolgárok jogait és kötelességeit a törvényben megszabott módon kihirdetett és bárki számára hozzáférhető jogszabályok szabályozzák, meglegyen a tényleges lehetőség arra, hogy a jogalanyok magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani, ennek érdekében a jogszabályok a kihirdetésüket megelőző időre nézve ne állapítsanak meg kötelezettséget, illetőleg valamely jogszerű magatartást visszamenőleges érvénnyel ne minősítsenek jogellenesnek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a jogszabály akkor is a visszamenőleges jogalkotás tilalmába ütközik, ha a jogszabály hatályba léptetése nem visszamenőlegesen történt ugyan, de a jogszabály rendelkezéseit – erre irányuló kifejezett rendelkezés szerint – a jogszabály

hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell. {57/1994. (XI. 17.) AB határozat, l. még 68/2006. (XII. 6.) AB határozat}.

A jogbiztonság körében értékelendő továbbá a megfelelő felkészülési idő követelménye is, azaz annak biztosítása, hogy a jogszabályok alkalmazására címzettjei a jövőbeli magatartásuknak a jogszabály rendelkezéseikhez igazítása céljából megfelelően fel tudjanak készülni {28/1992. (IV.30.) AB határozat. II. pont; 51/2010. (IV.28.) AB határozat}. Minthogy a visszamenőleges hatályú jogalkotás –múltbeli magatartást is időbeli hatálya alá vonva- ezt eleve kizárja, ezért az is sérti a jogbiztonságot, ha a nem visszamenőleges hatállyal hatályba lépő jogszabályt alkalmazni kell a hatályba lépése előtt létrejött jogviszonyokra is {57/1994. (XI.17.) AB határozat}.

A 11/1992. (III.5.) AB határozat szerint a lezárt jogviszonyokat jogalkotással csak egészen kivételesen lehet megváltoztatni: a kivételt az indokolhatja, ha a jogbiztonsággal konkuráló más alkotmányos elv ezt elkerülhetetlenül szükségessé teszi, és nem okoz ezzel aránytalan sérelmet. A 8/2014. (III.20.) AB határozatában az Alkotmánybíróság kifejezett alkotmányossági követelményként írta elő, hogy fennálló szerződések jogszabály útján történő utólagos módosítása – amennyire lehetséges – minden érintett fél méltányos érdekeinek figyelembe vételével történjen. A határozat szerint a szerződésmódosításnak érdekegyensúlyra kell törekednie.

A Törvényt -1.§-ának (1) bekezdése értelmében- visszamenőlegesen a 2004. május 1-je és a Törvény hatálybalépésének napja, azaz 2014. július 26. napja között kötött fogyasztói kölcsönszerződésekre kell alkalmazni. Ezen időszak alatt a Törvény által szabályozott jogviszonyokat a régi Ptk., a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.), a 275/2010. (XII.15.) Korm. rendelet, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.), a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (új Hpt.), a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet, a fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény, a szerződésekben előírt kamat egyoldalú módosításának feltételeiről szóló 275/2010. (XII. 15.) Korm. rendelet szabályozta. A Törvény azonban visszamenőleges hatállyal akként rendelkezik, hogy ez utóbbi jogszabályok helyett a Törvényt kell a hatálybalépése előtt létrejött, a Törvény 1.§-ának (1) bekezdésében és 4.§-ának (1) bekezdésében meghatározott szerződések egyes kikötéseinek elbírálása tekintetében alkalmazni.

A Törvény ezen visszamenőleges hatálya -a már hivatkozott alkotmánybírósági határozatokra tekintettel- sérti a jogbiztonság elvét, mivel a jogalkotó a Törvény hatálybalépése előtti időszakban létrejött és az akkor hatályos jogszabályoknak megfelelő szerződéses kikötések tekintetében törvényben utólag mondja ki, hogy e kikötések tisztességtelenségét vélelmezni kell a Törvényben visszamenőleges hatállyal megállapított követelményrendszerre tekintettel. A Törvény 4.§-ának (1) bekezdésében felsorolt valamennyi elv ugyanis a magyar jogrendszerben korábban jogszabályi szinten nem jelent meg, illetőleg a jogszabályok által korábban is szabályozott elvekről rendelkező jogszabályok a Törvény által megjelölt teljes időtartam alatt nem voltak hatályosak.

A Törvény továbbá kizárja annak lehetőségét, hogy a bíróság a jelen perben vizsgálja a pénzügyi intézmény és az egyes fogyasztók közötti konkrét szerződések, illetve megkötésüknek a körülményeit, holott a Törvényt megelőzően nem volt olyan jogszabály, amely akként rendelkezett volna, hogy a Törvény 4.§-ának (1) bekezdése szerinti kikötés csak akkor tekinthető tisztességesnek, ha annak minden feltételét a 4.§ (1) bekezdése szerinti követelményeknek megfelelően az Általános Szerződési Feltételek tartalmazzák. A Törvény 4.§-a (1) bekezdésének a), d), e) pontja egyfelől

olyan feltételeket fogalmaz meg, amelyek megítélése tekintetében a konkrét szerződések megkötésének körülményei is szerepet játszanak, másfelől un. „gumiszabályok”.

Alaptörvény-ellenes a Törvény 1.§-ának (2) és (3) bekezdése is az alábbiakra tekintettel.

A Törvény 1.§-a (2) bekezdésének megfogalmazása ugyanis nem egyértelmű, mivel a „nem kell alkalmazni” kitétel nem zárja ki határozottan a Törvény alkalmazásának a lehetőségét az e bekezdésben megjelölt szerződések tekintetében. Ez jogbizonytalanságot eredményezhet és ekként a jogbiztonságot is sérti. Másfelől indokolatlan a Törvény ezen tárgyi hatályt korlátozó rendelkezése, mivel a pénzügyi intézmények a Törvény 1.§-ának (2) bekezdésében meghatározott szerződések megszűnéséig e szerződések vonatkozásában is alkalmazták a Törvény 3.§-ának (1) bekezdése és 4.§-ának (1) bekezdése szerinti szerződéses kikötéseket, amely szerződéses kikötések semmissége esetében a Törvény 1.§-ának (2) bekezdése szerinti szerződések tekintetében is indokolt lehet a pénzügyi intézmény és a vele szerződő fél közötti elszámolás.

A Törvény 1.§-ának (3) bekezdése pedig azért sérti az Alaptörvénnyel -a már kifejtettek szerint- biztosított jogbiztonságot, mivel e rendelkezés hiányos. Nem rendelkezik ugyanis arról az esetről, hogy kit illet meg a perindítás joga abban az esetben, ha egy megszűnt pénzügyi intézmény követelését nem pénzügyi intézmény szerezte meg.

A jogbiztonságot sértő visszamenőleges hatályú szabályozást valósít meg a Törvény azáltal is, hogy minden, a tárgyi hatálya alá tartozó szerződéses kikötés, és így a 2004. május 1-je és 2006. március 1-je között alkalmazott általános szerződési feltételek tekintetében is jogkövetkezményként a kikötés semmisségéről rendelkezik, holott a régi Ptk. 209.§-a 2006. február 28. napjáig a tisztességtelen kikötés fogyasztó általi megtámadhatóságáról rendelkezett. Ugyanígy visszamenőleges hatályú a Törvény 1. §-ának (6) és (7) bekezdése, amely a Törvény elévülésre vonatkozó, a régi Ptk.-tól eltérő rendelkezéseit a korábban létrejött, adott esetben már meg is szűnt fogyasztói kölcsönszerződésekből fakadó követelésekre is alkalmazni rendeli.

A Törvény 19.§-ának (1) bekezdése szerint a Törvény a kihirdetését követő napon, a 19. § (2) bekezdése értelmében pedig a Törvény 1-18.§-ai a kihirdetést követő 8. napon lépnek hatályba. A Törvény 8.§-a (1) bekezdésének a) pontja viszont a Törvény és nem a Törvény 1-18.§-ai szerinti hatálybalépés napjától számított 30 napos jogvesztő határidőn belüli perindítási kötelezettséget ír elő a pénzügyi intézményeknek. A Törvény ezen rendelkezései ezért a jogbiztonságot sértik. Szigorúan értelmezve ugyanis a Törvény 8.§-ának (1) bekezdését a pénzügyi intézménynek a Törvény hatálybalépésétől, azaz a kihirdetését követő naptól számított 30 napon belül, illetve a 90. és a 120. nap között kell a keresetlevélét előterjesztenie, holott a Törvény e perre vonatkozó 1-18.§-ai és így a keresetlevél beadásával kapcsolatos rendelkezései is, csak a Törvény kihirdetését követő 8. napon váltak hatályossá.

A Törvény 19.§-a erre is tekintettel nem biztosít a címzettjei és a bíróság számára megfelelő felkészülési időt. Az alkotmányjogi értelemben vett felkészülési idő ugyanis főszabályként azt jelenti, hogy a jogszabály hatályba lépéséig van a címzetteknek valós lehetőségük a jogszabály alkalmazására felkészülni (28/1992. (IV. 30.) AB határozat, 7/2004. (III.24.) AB határozat, 51/2010. (IV.28.) AB határozat).

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti bírósághoz forduláshoz való jog tekintetében a korábbi határozataiban nem tartotta elegendőnek a bírói út meglétét arra hivatkozva,

hogy az Alaptörvény által megkövetelt hatékony bírói jogvédelem attól is függ, hogy a bíróság mit vizsgálhat felül. Az Alkotmánybíróság a bírósághoz fordulás jogának kettős tartalmát rögzítette: egyrészt az eljárási jogit, másrészt az anyagi jogit. Ez utóbbi tartalom sérelmét látta megvalósulni az Alkotmánybíróság abban az esetben, ha van ugyan perindítási jog, de az anyagi jogi szabályozás kizárja az érdemi felülvizsgálatot (29/2011. (IV. 7.) AB határozat). Az Alkotmánybíróság szerint a bírósághoz fordulás jogának sérelme akkor is megvalósul, ha a jogszabályi környezet a perindítást ugyan megengedi, azonban a jogi szabályozás az érdemi elbírálást lehetetlenné teszi vagy oly mértékben megnehezíti, a bizonyítást oly módon korlátozza, hogy sikerre (pernyertességre) quasi nincsen a perindítónak lehetősége (4/1998. (III. 1.) AB határozat és 61/B/1998. AB határozat).

A Törvény 4.§-ának (1) bekezdése törvényi vélelmet állított fel amellet, hogy tisztességtelen az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségét tartalmazó fogyasztói kölcsönszerződés részét képező egyoldalú kamatemelést, költségemelést, díjemelést lehetővé tevő (nem egyedileg megtárgyalt) szerződéses kikötés. Ezt a törvényi vélelmet a Törvény 6.§-a alapján az adott szerződéses kikötések vonatkozásában kizárólag a 6. § szerint indított speciális per útján lehet megdönteni, más bíróságnak, más polgári jogvitában a vélelem megdöntésével kapcsolatos döntést hozni nincsen joga. A Törvény e per megindítására jogvesztő, kimentéssel nem orvosolható határidőt határozott meg a felperesek részére azzal a jogkövetkezménnyel, hogy a per megindításának elmaradása, vagy a per keresetet elutasító ítélettel történő lezárása (vagy végzéssel történő megszüntetése) esetén a Törvény 4.§-ának (1) bekezdése szerinti kikötések mindenkire kiterjedő hatállyal semmiesek. A Törvény 4.§-ának (1) és (2) bekezdése, és 7.-15.§-ai sértik ezért az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdésén túl a XXVIII. cikk (1) bekezdését és XV. cikkének (1) bekezdését is.

A jogállamisággal összeegyeztethetetlen az is, hogy a Törvény 4.§-ának (3) bekezdése szerint a pénzügyi intézménynek úgy kell megindítania a pert, hogy annak jogkövetkezményeit nem ismeri. Azt a törvényt ugyanis csak később fogja a jogalkotó meghozni, amely alapján a pénzügyi intézménynek a fogyasztóval el kell majd számolnia a perrel érintett általános szerződési kikötések érvénytelensége esetén. A pénzügyi intézmények azonban az érvénytelenség esetén irányadó elszámolási mód ismerete hiányában nem tudnak megalapozottan dönteni a perindítás kérdésében.

A Törvény hatálya alá tartozó pénzügyi intézménynek a deviza alapú hitel-, kölcsönszerződések, illetve pénzügyi lízingszerződések esetében a Törvény hatálybalépésétől számított 30 napja van arra, hogy a keresetlevelét mellékletekkel együtt hiánytalanul benyújtsa. Ezt követően a bíróságnak a keresetet a Törvény 9.§-ának (3) bekezdése alapján 30 napon belül kell elbírálnia akként, hogy a tárgyalást a keresetlevél bírósághoz való érkezésétől számított 8. napra ki kell tűznie, és e tárgyalás csak egy alkalommal, legfeljebb 7 napra halasztható el bizonyítás lefolytatása céljából (Törvény 10.§ (2) és (4) bekezdése). A Törvény 10.§-ának (1) bekezdése alapján pedig a tárgyalást akként kell kitűzni, hogy a keresetlevél alperes számára történő kézbesítése a tárgyalás napját legalább három nappal megelőzze.

A perekben kizárólagos hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Fővárosi Törvényszéknek a Törvényben meghatározott rövid határidők miatt nincs arra lehetősége, hogy a perbe vitt jogokat a tényállás alapos megismerését és -figyelemmel a bizonyítás felvételének a Törvény 10.§-ának (3) és (4) bekezdése szerinti korlátaira, illetve a 7.§ (6) bekezdése szerinti szabályára- a bizonyítás teljeskörű lefolytatását követően megfelelően bírálja el, és ekként megalapozott, okszerű, az iratokkal nem ellentétes döntést hozzon. A határidők ily módon történő meghatározása akadályozza a bíróságot a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálásában, amelynél fogva sérül az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében biztosított jog figyelemmel arra is, hogy a Törvény

-bár nem zárja ki a szakértői bizonyítást- a bizonyításra vonatkozó szabályaival, illetve az elsőfokú eljárásra meghatározott rövid határidőkkel ténylegesen nem ad lehetőséget szakértői bizonyítás lefolytatására. A Törvény 4.§ (1) bekezdés c), d) és e) pontjának megítélése -a jelen perben, az eljáró bíró megítélése szerint- részben szakkérdés.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogbiztonság - többek között - megköveteli a megszerzett jogok védelmét is, illetve a teljességbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, valamint a múltban keletkezett, tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását. A Törvény 1.§-ának (6) és (7) bekezdése azonban utólag a több mint öt éve nem érvényesített követelések vonatkozásában is lehetővé teszi a szerződő felek jogérvényesítését az elévülési szabályok módosítása nélkül, a régi Ptk. szabályainak normatív értelmezésével.

A Törvény 1. §-ának (6) bekezdése ugyanis csak a régi Ptk. elévülési szabályainak értelmezéséről rendelkezik. Nincs azonban arra lehetőség, hogy egy utóbb meghozott Törvény visszamenőleges hatállyal értelmezzen egy már nem hatályos törvényt, azaz a régi Ptk. rendelkezéseit. A jogalkotó a hatályban már nem lévő, de még alkalmazandó régi Ptk. elévülésre vonatkozó rendelkezései tekintetében írta elő törvénnyel a bíróságok számára azt, hogy e rendelkezéseket miként kötelesek értelmezni és alkalmazni. A Törvény 1. §-ának (6) és (7) bekezdése ezért sérti a jogállamiság és ekként a jogbiztonság követelményét (Alaptörvény B) cikk (1) bek.), továbbá sérti a bírói függetlenség követelményét is (Alaptörvény 26. cikk (1) bek.). Szintén a jogbiztonság elvébe ütközik az, hogy a Törvény 1.§-ának (7) bekezdése az elévülés nyugvását egy jövőbeni, bizonytalan időben meghozandó jogszabályhoz köti.

A Pp. 155/B.§-ának (1) bekezdése alapján a Törvény ezen elévülésre vonatkozó rendelkezései tekintetében a bíróság arra tekintettel jogosult az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezni, mivel a Törvény 1.§-ának (1) bekezdése és 4.§-ának (2) bekezdése értelmében a kereset elutasítása, illetve a per megszüntetése esetén a felperes és a vele szerződést kötő fél közötti, törvény hatálybalépése előtti valamennyi kölcsönszerződés vonatkozásában a 4.§ (1) bekezdése szerinti kikötés semmis lesz, azaz a perben hozott ítélet hatályát a Törvény a szerződéseket kötő felek Törvénnyel érintett szerződésekből eredő valamennyi követelésére kiterjeszti.

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás követelménye az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata szerint magában foglalja a fegyverek egyenlőségének elvét is, amelynek értelmében a polgári eljárásban mindkét félnek (illetve az egyéb peres résztvevőnek) összeegyeztethető, azaz nagyságrendileg azonos súlyú és hatású jogokat és lehetőségeket kell biztosítani az eljárás során (15/2002. (III.29.) AB határozat, 6/1998. (III.11.) AB határozat). A tisztességes eljáráshoz való alapjog körében értékelendő és vizsgálandó az érdemi bizonyítás lehetősége is (19/2009. (II.25.) AB határozat). Tekintettel arra, hogy a tárgyalást legkésőbb a keresetlevél beérkezésétől számított 8. napra kell kitűzni, és az alperes érdemi ellenkérelmének előterjesztésére a Törvény határidőt nem szab, így az alperes az érdemi ellenkérelmét a Pp. 138-139.§-ai szerint előterjesztheti az első tárgyaláson is, amelyre a felperesnek e tárgyaláson -felkészülési idő biztosítása nélkül- kell nyilatkoznia. Így míg az alperesnek legalább 3 nap áll rendelkezésére a keresetlevélre való nyilatkozattételre, a felperes számára a Törvény nem biztosítja az érdemi ellenkérelemmel szembeni tényleges és hatékony védekezés lehetőségét. Az egyenlő felkészülési idő biztosításának hiánya sérti a fegyverek egyenlőségének elvét (6/1998. (III.11.) AB határozat), valamint az Alaptörvény XV. cikkének (1) bekezdését. E szabályozás a bíróság számára sem biztosít megfelelő időt arra, hogy a felek által előadottakat kellő mélységben megismerhesse és

megfontolhassa ítélete meghozatalát megelőzően, miután -további bizonyítási indítvány hiányában- az első tárgyaláson ítéletet kell hoznia.

Sérti továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében biztosított jogorvoslati jogot a Törvény 7.§-ának (5) bekezdése is, amely a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem előterjesztését kizárja. Szintén a jogorvoslathoz való jog sérelmét jelenti a fellebbezés, illetve a felülvizsgálati kérelem benyújtására nyitva álló határidők Pp. szabályaihoz képest történt lerövidítése.

Mind a tisztességes eljáráshoz, mind a jogorvoslathoz való jog sérelmét jelenti az, hogy a Törvény 8.§-ának (7) bekezdése, 13.§-ának (2) bekezdése és 15.§-ának (2) bekezdése kizárja az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) rendelkezéseinek az alkalmazását, és az Itv. meg nem határozható pertárgyértékű perekre vonatkozó szabályai helyett nagy összegű, tételes illeték lerovását írja elő a felperes számára a keresetlevelén, valamint a rendes és a rendkívüli jogorvoslati kérelmein. E tételes illetékek összege azért is indokolatlanul eltúlzott, mivel a Törvény a bíróság eljárását rendkívüli mértékben leegyszerűsíti, a bíróság által vizsgálható tények köre, a tárgyalások száma, az azokon felvehető bizonyítás tekintetében.

A Törvény hatálya alá tartozó fogyasztói kölcsönszerződések hosszú távú jogviszonyok, amelyeket az elmúlt közel 10 éves időszakban a pénzügyi intézmények és a kölcsönfelvevők a kölcsönszerződések megkötésekor hatályos jogszabályi rendelkezések alapján kötöttek meg. A kölcsönszerződések megkötésekor hatályos jogszabályi környezet kifejezetten lehetővé tette az egyoldalú kamatemelés lehetőségének a kikötését a pénzügyi intézmények számára a Törvénytől eltérő feltételek mellett. Ezen jogalkotó által biztosított tevékenységet a pénzügyi intézmények a Hpt. 3.§-ának (3) bekezdése szerinti hatósági engedély alapján végezték. A Törvény a szerződéskötéskor hatályos jogszabályi környezet által megengedett joggyakorlást minősíti utólagosan jogellenesnek, ezáltal korlátozza a pénzügyi intézmények pénzügyi szolgáltató tevékenységét, és így az Alaptörvény M) cikkének (1) bekezdésében biztosított, vállalkozáshoz való alapjogát.

Az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdése alapján alapvető jog kizárólag valamely más alapvető jog vagy alkotmányos érdek védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmát nem érintve korlátozható. A Törvény nem nevesít olyan alapjogot vagy alkotmányos érdeket, amely a tisztességes eljáráshoz, a jogorvoslathoz vagy a vállalkozáshoz való jog előzőek szerinti korlátozását indokoltá tenné. A Törvény preambuluma szerint a szabályozás, s így a korlátozás célja a Kúria 2/2014. számú PJE határozatából származó egyes követelmények érvényre juttatása. Az Alaptörvény 25. cikkének (3) bekezdése alapján azonban a Kúria jogegységi határozata a bíróságokra kötelező, így a jogegységi határozatból származó követelmények már fennálló jogviszonyokban való érvényre juttatása végett jogszabályt hozni szükségtelen, ezért e cél az alapjogok korlátozását nem indokolhatja. A Törvény hatálya ugyanis kizárólag a hatálybalépése előtt megkötött kölcsönszerződésekre terjed ki, azaz az Általános Szerződési Feltételek érintett kikötései tekintetében a jövőre nézve mindenkire kötelező rendelkezést nem tartalmaz.

A Törvény nem felel meg továbbá a szerződési szabadságra vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatot röviden összefoglaló 8/2014. (III. 20.) AB határozatban foglaltaknak sem, amelynek értelmében a piacgazdaság -és így az Alaptörvény M) cikke által védett vállalkozás és verseny szabadsága- működésének elengedhetetlen feltétele a szerződési szabadság, amely ennek

következtében szintén élvezi az Alaptörvény védelmét; a szerződési szabadság ugyan nem minősül alapjognak, de az Alkotmány 9. §-ának (1) bekezdésében szabályozott piacgazdaság lényeges elemeként alkotmányos védelem alatt áll {13/1990. (VI. 18.) AB határozat, 32/1991. (VI. 6.) AB határozat, 6/1999. (IV. 21.) AB határozat, 109/2009. (XI. 18.) AB határozat}; illetve e jog nem korlátozhatatlan, mivel a piacgazdaságban is szükséges, hogy az állam beavatkozzon a felek magánjogi kapcsolataiba, és meghatározza egyes szerződési típusok formáját vagy kötelező tartalmi elemeit. A Törvény 4.§-ának (1) bekezdése azonban a Törvény hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyok tekintetében visszamenőleges hatállyal rendelkezik egyes szerződéses kikötések tisztességtelenségéről, ezáltal a felek szerződéskötési szabadságát utólagosan korlátozza.

E körben értékelendő az is, hogy a Törvénnyel a jogalkotó oly módon avatkozik be konkrét szerződéses jogviszonyokba, hogy önkényesen és indokolatlanul -és így a jogbiztonságot sértő módon- a pénzügyi intézményt arra kötelezi, hogy a konkrét szerződésekben alkalmazott általános szerződési feltételei tekintetében a pénzügyi intézménnyel, illetve a fogyasztóval magánjogi jogviszonyban nem álló állammal szemben indítson pert, amely perben még beavatkozóként sem vehetnek részt az általános szerződési feltételek alkalmazásával megkötött szerződések fogyasztói. Mivel 2006. március 1-jétől a régi Ptk. 209/B.§-ának (1) bekezdése értelmében külön jogszabályban meghatározott szervezet -a Pp. általános szabályai szerint lefolytatandó perben- az általános szerződési feltételként a fogyasztói szerződés részévé váló tisztességtelen kikötés régi Ptk. 209/A. §-a (2) bekezdése szerinti érvénytelenségének a megállapítását kérhette a bíróságtól, amely perben a bíróság a tisztességtelen kikötés érvénytelenségét a kikötés alkalmazójával szerződő valamennyi félre kiterjedő hatállyal állapítja meg. A Ptk. jelenleg hatályos 6:105.§-a szintén rendelkezik a tisztességtelen általános szerződési feltétellel kapcsolatos közérdekű keresetről. Az állam konkrét szerződéses jogviszonyokba Törvénnyel való beavatkozása ezért a már létező jogintézményekre tekintettel is indokolatlan.

A jogbiztonság sérelmét okozza e körben az is, hogy míg az előzőek szerinti közérdekű keresettel indított perekben az ítélet rendelkező része konkrétan meghatározná, hogy az általános szerződési feltétel mely konkrét rendelkezése érvénytelen a kikötés alkalmazójával szerződő valamennyi félre kiterjedő hatállyal, a Törvény alapján indult perekben ilyen ítéleti rendelkezés nem születhet. Amennyiben ugyanis a bíróság a keresettel érvényesített kikötéseket tisztességtelennek találja a keresetet elutasítja, azaz csak az ítélet indokolásából állapítható meg, hogy mely kikötéseket talált a bíróság tisztességtelennek. A jogirodalom és a bíróságok joggyakorlata szerint azonban az ítélet indokolásához általában nem fűződik anyagi jogerő (Pf.I.20.830/1965., 1-H-PJ-2008-291. bírósági határozat). Az anyagi jogerő a Pp. 229.§-a szerint egyébként is csak a peres felek közötti jogviszonyra terjedne ki. A pert megszüntető végzés esetében még a végzés indokolásából sem derül ki a tisztességtelenséggel érintett általános szerződési kikötések köre. Ugyanez a helyzet abban az esetben is, ha perindításra nem került sor. A Törvény 4.§-ának (1) és (2) bekezdése ugyan kimondja, hogy mely esetekben semmis az egyoldalú kamatemelést, költségemelést, díjemelést lehetővé tevő szerződéses kikötés, azonban nem határozza meg, mert nem is határozhatja meg általános szabályként, hogy az általános szerződési feltételek mely konkrét rendelkezéseit kell semmisnek tekinteni, csak az előzőek szerinti kikötést vagy az azzal összefüggő egyéb rendelkezéseket is.

Az Alaptörvény 26. cikkének (1) bekezdése értelmében a bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. Azáltal, hogy a Törvény a 4.§-ának (1) bekezdésében visszamenőleges hatállyal rendelkezik egyes szerződéses kikötések tisztességtelenségéről, megakadályozza abban a Törvény alapján indított perekben eljáró bírót, hogy e kérdés megítélése során a magyar jogrendszer egyéb – az eljáró bíró megítélése szerint - releváns

(jelenleg is hatályos, illetve az általános szerződési feltétel alkalmazásakor hatályban volt) szabályait alkalmazza, illetve az általános szerződési feltételekkel érintett egyedi szerződések körülményeit figyelembe vegye. A Törvény ekként sérti az Alaptörvény 26. cikkének (1) bekezdésével biztosított bírói függetlenséget.

Alaptörvénybe ütközik az is, hogy a Törvény 16.§-a szerint a pénzügyi intézmény által a fogyasztó ellen indított perek felfüggesztésre kerültek, az általános szerződési feltételek tisztességtelenségének e perekben is megítélhető kérdését pedig a Törvény elvonta az ezen ügyekben eljáró bírótól. E beavatkozással a jogalkotó mindazon perek kimenetelét meghatározóan és egyoldalúan csak a fogyasztók érdekében befolyásolja, amelyekben a Törvény 4.§-ának (1) bekezdése szerinti kikötés szerepel.

Az Alkotmánybíróság Magyarország Alaptörvénye negyedik módosításának hatálybalépését követően, az Alaptörvény Záró és egyes rendelkezések 5. pontjára tekintettel úgy foglalt állást, hogy „az újabb ügyekben vizsgálendő alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya, és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése” (13/2013. (VI. 17. AB határozat, 23/2014. (VII. 15.) AB határozat). Az Alaptörvény előzőekben hivatkozott rendelkezéseinek és az Alkotmány rendelkezéseinek tartalmi egyezésére, az Alaptörvény egészét illető kontextuális megfelelőségére tekintettel az Alkotmány alapján megfogalmazott korábbi alkotmánybírósági megállapítások figyelembevételét kéri az indítványozó.

A Törvény 1.§-ának (1) bekezdése, 4.§-ának (1) és (2) bekezdése, 6.§-a, 7. §-ának (5) bekezdése és (7) bekezdésének b), h) és g) pontjai, 8. §-a (1) bekezdésének a) pontja, (2), (4) és (6) bekezdése, 9. §-ának (3) bekezdése, 10.§-ának (3) és (4) bekezdése, 11. §-ának (1) bekezdése, 13. §-ának (1), (3), (4) és (7) bekezdése, 15. §-ának (1) és (4) bekezdése sérti továbbá az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkét.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának döntései szerint az Egyezmény 6. cikkének lényege, hogy az igazságszolgáltatás megfelelő működését és a felek érdekeit biztosítsa, így az érdekelték képesek legyenek megfelelő hatékonysággal előadni az ügyüket. (NideröstHuber v. Switzerland). A tisztességes eljáráshoz való jog egyik alapeleme a bírósághoz fordulás joga. E jog magában foglalja azt is, hogy mindenkinek joga olyan bíróság elé vinni az ügyét, melynek valódi lehetősége van azokat a jog- és ténykérdéseket megvizsgálni, melyek az ügy szempontjából relevánsak (Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgium). Eljárási határidők előírhatók ugyan, de ezek a bírósághoz fordulás jogának lényegét nem korlátozhatják (Hadjianastassiou v. Greece, §§32-37). A Törvényben megszabott rövid határidők, illetve a bizonyításra vonatkozó korlátozó szabályok azonban e követelményeknek nem felelnek meg.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjogában is nagy hangsúlyt kap a fegyveregyenlőség elve, melynek betartását az Emberi Jogok Európai Bírósága az egész eljárásra vetítetten vizsgálja (Ekbatani kontra Svédország ügy, 1988. május 26., No. 10563/83, 30.§). A fegyveregyenlőség elve az Emberi Jogok Európai Bíróságának állandó gyakorlata szerint azt jelenti, hogy az eljárásban részt vevő minden félnek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy olyan körülmények között

képviselhesse ügyét, és adhassa elő álláspontját és bizonyítékait, amely során nem kerül hátrányba a másik féllel szemben (Dombo Beheer kontra Hollandia ügy 33.§; Kress kontra Franciaország ügy, 2001. június 7., No. 39594/98, 72.§, Peric kontra Horvátország ügy, 2008. június 27., No. 4499/06, 17-26.§).

A Törvény fentebb hivatkozott rendelkezései sértik a fegyveregyenlőség elvét az alábbiakra tekintettel:

a Törvény egyfelől felállítja egyes szerződéses kikötések tisztességtelenségének a vélelmét, amely vélelem megdöntését másfelől olyan peres eljárásban biztosítja, amelyben a Pp.-ben biztosítottnál lényegesen rövidebb határidők állnak a felek és a bíróság rendelkezésére, és amelyben a felek által kezdeményezhető bizonyítás korlátozott. A tisztességtelenség vélelméből következően e speciális szabályok a felperest erőteljesebben sújtják, mint az alperest. A mulasztás jogkövetkezményeinek Pp.-től eltérő szabályozása is egyenlőtlen helyzetet teremt, mivel egyfelől a bírósági meghagyás kibocsátása kizárt, ha az alperes az első tárgyalást elmulasztja, másfelől a felperes hasonló mulasztása tekintetében alkalmazandó a Pp. 136.§-ának (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmény. A felperesre hátrányos szabályozást jelent az is, hogy míg a Törvény 4.§-ának (2) bekezdése alapján a kereset benyújtásának elmulasztása, a kereset elutasítása, vagy a per megszüntetése esetén a Törvény 4.§-ának (1) bekezdése szerinti kikötés mindenkire kiterjedő hatállyal semmis, a keresetnek helyt adó ítélet hatálya viszont csak a perben álló felekre terjed ki a Pp. 229.§-ának (1) bekezdése szerint.

A jogalkotó továbbá a Törvény meghozatalával -annak 4.§ (2) bekezdésére tekintettel- egyoldalúan avatkozik be a Törvénnyel érintett szerződéses kikötésekkel kapcsolatban a szerződő felek között folyamatban lévő, illetve jövőben megindítandó perek eldöntésébe. Az Emberi Jogok Európai Bírósága azonban az ilyen jellegű beavatkozások esetében az egyezmény 6. cikkének a megsértését megállapíthatónak találta. E körben az Emberi Jogok Európai Bírósága több alkalommal is kifejtette, hogy bár a jogalkotó nincs eleve elzárva attól, hogy már létező jogokat visszamenőleges hatállyal szabályozzon, ugyanakkor a jogállamiság elvéből és a tisztességes eljáráshoz való jogból az következik, hogy a már folyamatban lévő jogvitákba ilyen módon csak rendkívül nagyszűlyű közérdek megléte esetén lehet beavatkozni. Az Emberi Jogok Európai Bírósága azt is több alkalommal leszögezte, hogy gazdasági érdekek és megfontolások önmagukban nem indokolják a visszamenőleges hatályú jogalkotást (Ducret v. France, Zielinski et Pradal et Gonzalez et autres v. France, Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Greece, National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society and Yorkshire Building Society v. the United Kingdom, Scordino v. Italy, Cabourdin v. France).

Visszamenőleges hatályú és folyamatban lévő pereket is érintő, felperesre nézve hátrányos beavatkozásnak minősül a Törvény, mivel a szerződéskötéskor hatályos jog helyett egy utólag megalkotott szabályt (a Törvény 4. §-át) rendel alkalmazni az érintett szerződéses kikötésekre; a 4.§ (2) bekezdése a 4.§ (1) bekezdése szerinti kikötéseket az ott meghatározott esetekben semmissé nyilvánítja a 2004. május 1-je és a 2006. március 1-je között kötött szerződések tekintetében is, holott a régi Ptk. ezen szerződésekre alkalmazandó szabályai szerint az általános szerződési feltételek tisztességtelenségének a jogkövetkezménye a megtámadhatóság volt; az általános szerződési feltételek tisztességtelenségének vélelmével megfordítja a bizonyítási terhet, és a bizonyítási terhet az általános szerződési feltételt alkalmazóra terheli; a 4.§ (1) bekezdésében meghatározott körre korlátozza azokat a szempontokat, amelyeket a bíróság a tisztességtelenség megítélése során figyelembe vehet, kizárja ezáltal a konkrét szerződések egyéb rendelkezéseinek, illetve e konkrét szerződések megkötésével összefüggő egyéb körülményeknek a figyelembe vételét,

bár ez a Törvény 4.§-a (1) bekezdésének a), c), d), és e) pontjának megítélése szempontjából nem lenne indokolatlan; a már kifejtettek szerint a perindítás elmulasztásának, a kereset elutasításának, a per megszüntetésének, illetve a keresetnek helyt adó ítéletnek a jogi hatálya indokolatlanul a felperesre kedvezőtlenebbül került szabályozásra.

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (továbbiakban: EUMSZ) 127. cikkének (4) bekezdése értelmében az Európai Központi Bankkal (továbbiakban: EKB) konzultálni kell a nemzeti hatóságok részéről az EKB hatáskörébe tartozó valamennyi jogszabálytervezettel kapcsolatban a Tanács által a 129. cikk (4) bekezdésében megállapított eljárásnak megfelelően meghatározott kereteken belül és feltételek mellett. Az EKB a hatáskörébe tartozó területeken véleményt terjeszthet a megfelelő közösségi intézmények vagy szervek vagy a nemzeti hatóságok elé. A 131. cikk szerint valamennyi tagállam biztosítja, hogy nemzeti jogszabályai -nemzeti központi bankjának státútumát is beleértve- összeegyeztethetők legyenek a Szerződésekkel és a KBER és az EKB alapokmányával.

A Központi Bankok Európai Rendszere és az Európai Központi Bank alapokmányának 4. cikke ennek megfelelően akként rendelkezik, hogy az EKB-val konzultálni kell -többek között- a nemzeti hatóságok részéről az EKB hatáskörébe tartozó jogszabálytervezetekkel kapcsolatban a 42. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően a Tanács által meghatározott kereteken belül és feltételek mellett. A b) pont értelmében pedig az EKB a hatáskörébe tartozó területeken véleményt terjeszthet a megfelelő közösségi intézmények vagy szervek vagy a nemzeti hatóságok elé.

Az EUMSZ 127. cikkének (4) bekezdése és 282. cikkének (5) bekezdése alapján a 98/415/EK határozat 2. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a tagállamok hatóságainak konzultálniuk kell az Európai Központi Bankkal valamennyi olyan jogszabálytervezettel kapcsolatban, amely a Szerződés alapján az EKB hatáskörébe tartozik, és -többek között- a pénzügyi intézetekre vonatkoznak, amennyiben azok lényegesen befolyásolják a pénzügyi intézetek és a pénzügyi piacok stabilitását. Az EUMSZ 3. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok jogszabálytervezeteket készítő hatóságai, amennyiben szükségesnek tartják, határidőt szabhatnak az EKB-velemény előterjesztésére, amely főszabály szerint legalább egy hónap; ugyanakkor különleges sürgősség esetén e határidő lerövidíthető. Ebben az esetben a konzultáló hatóságnak közölnie kell a sürgősség indokait.

Az Európai Központi Bank 2014. július 28. napján megfogalmazott véleménye (CON/2014/59) értelmében a Törvényt 2014. július 4. napján fogadta el az Országgyűlés, röviddel azt követően, hogy 2014. június 27. napján az EKB-val való konzultáció kezdeményezésére sor került, és még mielőtt az EKB elfogadhatta volna a véleményét. Ekként az Országgyűlésnek nem volt lehetősége figyelembe venni a törvény elfogadását megelőzően az EKB álláspontját. Nem kerültek továbbá megküldésre az EKB-nak azok a módosító indítványok sem, amelyek figyelembevételével került a Törvény elfogadásra.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében közjogi érvénytelenségben szenvednek az Alaptörvény-ellenesen vagy törvényellenesen létrejött jogszabályok, amelyek emiatt semmisnek, vagyis olyanok tekintendők, mintha létre sem jöttek volna. A közjogi érvénytelenséggel kapcsolatban az Alkotmánybíróság több határozatában is megállapította, hogy a jogalkotás eljárási garanciái a jogállamiság és a jogbiztonság elvéből fakadnak, így csak a formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhetsz érvényes jogszabály. A formai hibás törvényhozási eljárás pedig alapot ad a törvénynek a kihirdetése napjára történő, visszamenőleges hatályú megsemmisítésére, tehát a

jogalkotás során elkövetett alkotmányértés önmagában megalapozza a törvény megsemmisíthetőségét. A törvényalkotási folyamat egyes eljárási szabályainak betartása a törvény érvényességének jogállami követelménye, a súlyos eljárási szabálytalanság közjogi érvénytelenséget idéz elő, ami a törvény megsemmisítését eredményezi {6/2013. (III. 1.) AB határozat,12/2013. (V.24.) AB Határozat}.

Az előzőekben kifejtettek szerint a Törvény elfogadását megelőzően az EKB-val való konzultáció kezdeményezésére oly módon került sor, hogy az EKB-nak vélemény-nyilvánításra nem volt lehetősége a törvény elfogadását megelőzően. Ez felveti a Törvény közjogi érvénytelenségének a kérdését is, amely alapjául szolgálhat az egész Törvény megsemmisítésének.

A végzés ellen a Pp. 155/B. §-ának (4) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2014. szeptember 5. napja

A kiadmány hitelül:

gün

